

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 431/2020
30.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милоје Томић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде – Управа за извршење кривичних санкција – Казнено поправни завод за малолетнике у Ваљеву, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ваљеву, ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиле (означена жалба), изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 3478/17 од 19.09.2018. године, у седници одржаној 30.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 3478/17 од 19.09.2018. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 3478/17 од 19.09.2018. године, одбијен је предлог тужиле за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1717/12 од 04.04.2012. године.

Против решења другостепеног суда тужилца је благовремено изјавила ревизију (жалбу) због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији туженог у смислу члана 399. у вези члана 412. став 4. и 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према стању у спису, тужилца је 09.02.2017. године поднела предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3478/17 од 19.09.2018. године, којом је делимично преиначена пресуда Основног

суда у Ваљеву П1 128/11 од 14.09.2011. године и одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да на име неисплаћене зараде исплати тужилји новчане износе наведене у изреци, као и да на те новчане износе изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање. Тужба је одбачена у делу који се односи на уплату пореза, а тужилја је обавезана да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 40.000,00 динара. Предлог је поднет на основу члана 422. став 1. тач. 9. и 11. ЗПП, а у предлогу је наведено да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2533/15 од 02.12.2016. године у односу на тужиоце ББ и ВВ, који су у истој чињеничној и правној ситуацији као тужилја, дозвољено понављање поступка окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6217/12 од 22.11.2012. године, наведена другостепена пресуда је укинута и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 1045/11 од 16.03.2012. године, којом је усвојен тужбени захтев за накнаду штете због мање исплаћене плате. У пресуди Апелационог суда у Београду Гж1 2533/15 од 02.12.2016. године је изражен другачији правни став по питању права запослених у казним установама на увећању плату у односу на став који је изражен у поступку по тужби у овом спору, који је окончан одбијањем тужбеног захтева. Наиме, Одлуком Уставног суда I У 63/2007 од 18.11.2010. године утврђено да је одредба члана 7. став 3. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење кривичних санкција неуставна, па је због примене коефицијента предвиђеног неуставном и незаконитом Уредбом, тужена на основу члана 172. Закона о облигационим односима, у обавези да надокнади штету тужиоцима који су исто као тужилја запослени у Управи за По доношењу одлуке Уставног суда, наведени правни став је изражен у бројним одлукама нижестепених судова и ревизијског суда, које је тужилја навела у предлогу за понављање поступка. Други основ за понављање поступка, према наводима садржаним у предлогу је Одлука Уставног суда Уж-8442/2013 од 13.01.2016. године, којом је усвојена уставна жалба ГГ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5335/13 од 19.09.2013. године и пресуде Првог основног суда у Београду П1 5566/11 од 10.05.2013. године и утврђено да је подносиатељки уставне жалбе повређено право на једнаку заштиту права зајемчено чланом 36. став 1. Устава Републике Србије.

У конкретном случају, по оцени тужилје, као предлагача, промена става у одлучивању о истоветним тужбеним захтевима представља нову чињеницу и могућност да је употреби као нови доказ на основу кога би за њу могла бити донета повољнија одлука да је употребљена у ранијем поступку. Исто тако, тужилја се налази у истоветној чињеничној и правној ситуацији као подносиатељка уставне жалбе, из чега следи да се сагласно члану 87. Закона о уставном суду, Одлука Уставног суда у којој је утврђена повреда права на једнаку заштиту односи и на њу.

Правно становиште тужилје се не може прихватити.

Према члану 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Чланом 422. став 1. тачка 11. ЗПП, прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити, ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду права или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку, док је у члану 87. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, број 109/07, 99/11, 18/13-УС, 40/15 и 103/15) прописано да ако је

појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.

По оцени Врховног касационог суда, разлози које тужила, као подносилац предлога, наводи не могу бити основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Промењен правни став у касније донетим одлукама апелационог суда или Врховног касационог суда, донетим у одлучивању у истоветним чињеничним и правним ситуацијама, не представља нову чињеницу или нови доказ на основу кога би за странку могла бити донета повољнија одлука да је та чињеница или доказ била употребљена у ранијем поступку. Тачније, наведена околност промене правног става, није разлог прописан у члану 422. ЗПП из којег се може поновити правноснажно окончан поступак. Законодавац је у члану 422. став 1. тачка 11. ЗПП као разлог за понављање поступка прописао одлуку Уставног суда и одлуку Европског суда за људска права, а не и одлуке апелационих судова и Врховног касационог суда, када се постојећа пракса мења и право другачије тумачи. Међутим, правно дејство одређене одлуке Уставног суда се не може проширити у смислу члана 87. Закона о Уставном суду, уколико то Уставни суд није утврдио у својој одлуци. Уставни суд у својој одлуци Уж-8442/2013 утврдио је повреду права подносиоца уставне жалбе на једнаку правну заштиту у предмету са истоветним чињеничним и правним основом, али у конкретном случају услови за понављање поступка нису испуњени из наведеног разлога, будући да повреда права на једнаку правну заштиту није утврђена уставно судском одлуком у конкретној правној ствари и да Уставни суд у одлуци Уж-8442/2013 није утврдио проширено дејство те одлуке.

Стога, како је нижестепеним одлукама правилно одбијен предлог тужиле за понављање правноснажно окончаног поступка, јер ниједан од услова за понављање правноснажно завршеног поступка није испуњен, Врховни касациони суд применом члана 405. став 1. у вези са чланом 412. став 5. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић